

TÉZIS

Dolgozatomban a „Magyar Iskola” második koreográfus nemzedékének alkotói munkásságát vizsgálom az ún. táncszínházi tendenciák alakulása, fejlődése, illetve a bartóki gondolatokhoz fűződő kapcsolat, valamint az őket követő generációkra való hatásuk szempontjából. Színpadi néptáncművészetünk ezen korszakának megfelelő értelmezéséhez feltétlenül szükségesnek tartom az első generáció meghatározó alakjainak bemutatását és jellemzését. Törekvéseik összegzését követően az '50-es, '60-as években induló második nemzedék meghatározó egyéniségeinek a fent leírt szempontok alapján történő jellemzésére vállalkozom, amelyen belül az egyes alkotók szemléletének, újító törekvéseinek, majd a két generáció között fellelhető azonosságok és különbözőségek vizsgálatára vállalkozom. Ezt követően az őket követő újabb generációk azon jeles koreográfusaira térek ki röviden, akik többnyire megőrizték, folytatták, néhol pedig ötvözték, illetve megújították egykori mestereik törekvéseit.

Dolgozatom végső céljának tekintem, hogy kutatásaim során rávilágítsak a színpadi néptáncművészet fejlődésének azokra az Európában és talán a világon is egyedülálló tendenciáira, amelyet elsősorban a már említett Magyar Iskola jeles képviselőinek, ezen belül is a második koreográfus nemzedék alkotóinak köszönhetünk.

Reményeim szerint sikerül azt a felvetésemet igazolni, miszerint a Magyar Iskola megteremtőinek, vagyis az első és második koreográfusnemzedék alkotóinak szelleme, a mára már klasszikussá vált műveik velünk élő valósága – miközben az egész néptánc szakma számára szakmai és művészi iránymutatást jelentenek - saját közegükben a reneszánszhoz hasonló

jelentőséggel bírnak, hiszen egy önálló művészeti ág legmélyebb gyökereiből történő újjászületése fűződik hozzájuk.

A vizsgált időszak tárgyalásánál elsősorban a korabeli dokumentumokra, a megjelent, illetve az általam készített interjúkra, kritikákra, valamint saját élményeimre és több évtizedes tapasztalataimra támaszkodom.

ANGOL

Kutatásaim során még inkább tudatosodott bennem, hogy a Magyar Iskola alkotói olyan meghatározó művészek voltak, akiknek munkássága messze túlmutat saját korukon, eredményeik pedig ma már az egyetemes magyar művészetet gazdagítják.

A Magyar Iskola megteremtőinek, vagyis az első és második koreográfusnemzedék alkotóinak szelleme, a mára már klasszikussá vált műveik velünk élő valósága – miközben az egész hazai néptánc szakma számára szakmai és művészi iránymutatást jelentenek - saját közegükben **a reneszánszhoz hasonló jelentőséggel bírnak**, hiszen egy önálló művészeti ág legmélyebb gyökereiből történő újjászületése fűződik hozzájuk.

Munkám megírását a dolgozat mottójául választott hármasszoros gondolat: „megőrizve, megmentve, megújítva” vezérelte. Kutatásaim eredményeként ugyanazt a sohasem lezáruló, organikus fejlődési vonulatot tapasztaltam, ami a hagyományok továbbéléséhez és alakulásához elengedhetetlenül szükséges. Ennek tükrében csak remélni tudom, hogy napjaink legifjabb alkotói is továbbviszik majd az elődeik által megteremtett „Magyar Iskola” eredményeit, és saját tehetségükkel gazdagítva még magasabbra emelik sajátos arculatú színpadi néptáncművészetünket.

Őszintén bízom benne, hogy munkám hozzájárulhat egy szélesebb körű szakmai diskurzus létrejöttéhez, amely e korszak eredményeinek, teljesítményeinek elfogulatlan, és kellő mélységű értékelésére nyújt lehetőséget, eredményeim pedig adalékként szolgálnak egy, a későbbiekben megszülető, teljes körű tanulmány létrejöttéhez.